

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๒๖

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00026

๒๖...

ท่านพระครูออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่ตีสี่ เพื่อไปเจริญพระพุทธรมนต์ในพิธีมงคลสมรสลูกสาวของลูกศิษย์ ซึ่งจัดขึ้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี จากนั้นจึงจะเดินทางไปจังหวัดสมุทรสงครามเพื่อให้ทันฉันเพลที่วัดบ้านแหลม ในโอกาสที่เจ้าอาวาสวัดนั้นอายุครบหกรอบ และได้นิมนต์ท่านไว้

รถวิ่งจากวัดไปออกถนนสายเอเชีย เลี้ยวขวาตรงไปเข้าอุทยาประมาณหนึ่งชั่วโมงก็เขาเขตอำเภอเมือง ซึ่งมีบ้านเรือนปลูกเรียงรายอยู่ตามริมถนนทั้งสองฟากข้าง เมื่อรถวิ่งผ่านบ้านหลังหนึ่ง ท่านก็บอกกับคนขับว่า

“สมชายจอดก่อน เสียงบ้านนั้นเขาทำอะไรกันแต่เช้ามืด หรือว่าลูกขึ้นมาสวดมนต์ ช่วยจอดประเดี๋ยว ฉันจะได้ฟังให้ทันว่า เขาสวดบทไหน จะเป็นคาถาชินบัญชร หรือว่ายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก”

เมื่อนายสมชายหยุดรถ ท่านจึงไขกระจกลง แล้วก็ได้ยินเสียงชัดเจน นายสมชายก็ได้ยินเต็มสองหู

“...อีสัตว์...” เป็นเสียงผู้ชาย แล้วต่อด้วยคำพูดที่ระคายหูคนฟังอีกว่า “มึงมันเลวเสียยิ่งกว่าผู้หญิงหากิน คนอย่างมึงนะหาความดีไม่ได้เลย พวกผู้หญิงหากินเขายังดีกว่ามึง” เสียงผู้หญิงย้อนเอาว่า

“อ้อ! อย่างนี้เอง แกถึงชอบไปนอนกะโสเภณี จนเอาโรคมามาติดซ้ำ เมียเก่าแกก็เป็นโสเภณีไม่ใช่หรือ”

ท่านพระครูทนฟังต่อไปไม่ไหว จึงบอกให้นายสมชายออกรถ ความจริงท่านจะฟังคนเดียวด้วยการกำหนด “เห็นหนอ” โดยไม่ต้องหยุดรถก็ได้ แต่ท่านต้องการจะสอนนายสมชาย จึงสั่งให้เขาหยุดรถฟัง

“ไม่ไหว ลูกขึ้นมาด้วยกันแต่มืด แต่ดีก็อย่างนี้ไม่ไหว เห็นจะต้องกลับไปล้างหูสักหน่อย ฤกษ์ไม่ดีเลยที่มาได้ยินเขาด้วยกัน” ท่านพูดเป็นเชิงบ่น เห็นคนฟังไม่ว่าอะไรจึงพูดต่อ “แล้ว

จะไปหาความเจริญได้ยังไง ทะเลาะเบาะแว้งกันแบบนี้ เทวดาหนีหมด ต่อไปถ้าเธอมีลูกมีเมีย อย่าได้เอาไปเป็นเหยียงอย่างเชียวนะ” ท่านถือโอกาสสอนคนเป็นลูกศิษย์

“รับรองได้เลยครับหลวงพ่อดูตัวอย่างแล้ว ๆ แบบนั้น ผมไม่นำไปประพฤติปฏิบัติอย่างแน่นอน ผู้ชายอะไรช่างไม่ให้เกียรติผู้หญิงเสียบ้างเลย ถ้าผมเป็นเมีย ผมไม่อยู่ด้วยแล้ว ไม่รู้ผู้หญิงคนนั้นเขาทนได้ยังไง” นายสมชายวิจารณ์

“เขาเห็นแก่ลูกนั่นแหละ พูดยให้ถูกกว่านั้นก็คือ เขาทำกรรมไม่ดีมาก็เลยมาเจอคนไม่ดี”

“ผู้ชายที่ด่าเก่งนี่ ผมว่าคงไม่มีใครดีนะครับหลวงพ่อดู เพราะถ้าดีก็คงไม่ด่า”

“ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงหรือก ลงได้ด่าเก่ง ก็ยากที่จะเป็นคนดี อย่างที่เขาว่าคนบางคนว่า ปากร้ายใจดีนะ จริง ๆ แล้วมันเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะถ้าเขาใจดีจริง ปากจะต้องไม่ร้าย พระพุทธองค์ท่านถึงเน้นมโนกรรมมาก เพราะเป็นต้นเหตุของวจีกรรม และกายกรรม คือคนที่พูดชั่ว ทำชั่ว เพราะใจคิดชั่ว มีพุทธพจน์ตรัสสอนไว้ว่าสมชาย จันจำได้แม่นเชียวละที่จำแม่นเพราะ จันพยายามสอนตัวเองเสมอ ๆ จันจะยกมากล่าวให้เธอฟัง รู้สึกจะเข้ากับเรื่องของผู้ชายปากจัดคนนั้นพอดี”

นายสมชายลดความเร็วของรถลงเพื่อจะได้ฟังให้ถนัด ท่านพระครูซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้าคู่กับคนขับหันมาพูดกับเขาว่า “พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า...ผรุสวาทเพียงดังจอบ ซึ่งเป็นเครื่องขุดโค่น ตัดทอนตนของคนพาลผู้กล่าวคำชั่ว ย่อมเกิดขึ้นที่ปากของบุคคลผู้เป็นบุรุษพาล ผู้ใดสรรเสริญผู้ที่ควรติเตียน หรือติเตียนคนที่ควรสรรเสริญ ผู้นั้นชื่อว่าสะสมโทษด้วยปาก ย่อมไม่ประสบสุขเพราะโทษนั้น”

“การที่ผู้ชายคนนั้นไปยกย่องโสเภณีว่าดีกว่าภรรยาตัวเอง เป็นการสรรเสริญคนที่ควรติเตียนใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“ผมว่าแกคงหลงรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสของผู้หญิงโสเภณีจนงงหัวไม่ขึ้น ขนาดเอามาเป็นข้อปริภาษเมียตัวเอง แล้วเมียเก่าแก่เป็นโสเภณีจริงหรือเปล่าครับ” เด็กหนุ่มถามเขาว่าท่านสามารถให้คำตอบได้ เพียงแต่ท่านหลับตา ท่านก็จะรู้ทุกเรื่องที่ยากรู้

“จริงหรือไม่จริง มันก็เรื่องของเขา เราหยุดพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว จันเพียงแต่จะยกตัวอย่างให้เธอเห็นเท่านั้น ในวันข้างหน้าเมื่อเธอไปเป็นพ่อบ้านพ่อเรือน จะได้วางตัวได้

สมฐานะ ให้แม่บ้านขานับถือและเกรงใจ อย่าให้เขาถูกดูแคลนเอาได้ ฉันต้องการเพียงเท่านี้ ไม่ได้ต้องการให้เธอมาวิเคราะห์วิจัยเรื่องเมียเก่าเขา เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจครับ” คนขับรถตอบเสียงอ่อย เมื่อท่านไม่อนุญาตให้สืบสาวราวเรื่อง เขาจึงจำต้องปิดปากเงียบและตั้งหน้าตั้งตาขับรถเพื่อที่จะไปให้ถึงบ้านงานได้ทันเวลา

ก่อนออกจากจังหวัดสุพรรณบุรีไปจังหวัดสมุทรสงคราม ท่านพระครูให้นายสมชาย แวะที่ร้านขายดอกไม้ในเมือง เพื่อซื้อกระเช้าดอกไม้ไปแสดงมุทิตาจิตต่อเจ้าของวันเกิด เป็นความเคยชินของท่านที่จะต้องซื้อดอกไม้ติดมือไปฝากเจ้าภาพเสมอ ทั้งยังเป็นທີ່ทราบกันดีในหมู่ศิษยานุศิษย์ว่า “หลวงพ่อเจริญ” เป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะป็นพระหรือวัดถูกลีงของ หากมีผู้ขอ ท่านก็จะให้โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง

บ่อยครั้งที่พวกชาวบ้านผู้ยากไร้ พากันมาขอข้าวสารจากวัดป่ามะม่วงไปหุงกินประทังชีวิต บางคนก็ขอพริก หอม กระเทียม เป็นของแถมอีกด้วย แต่สิ่งที่ท่านแถมให้ทุกครั้งโดยที่พวกเขาไม่ต้องเอ่ยปากขอก็คือ “ธรรมะ”

ไม่แต่พวกชาวบ้านเท่านั้นที่มาขอ แม้แต่พระสงฆ์วัดข้างเคียงก็เคยส่งพระมาขอปันของฉันของใช้ เนื่องจากไม่มีคนไปถวาย ซึ่งท่านก็แบ่งปันปันส่วนให้โดยไม่รังเกียจรังอนแต่ประการใด

บางครั้งท่านได้รับการทักท้วงจากพวกทายกวว่า ไม่ควรให้เพราะเกรงว่าจะทำให้วัดตัวเองต้องขาดแคลน ท่านกลับสอนพวกเขาให้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คำพูดที่ติดปากท่านคือ “ไม่หวงไม่อด หมดก็มา” กับ “ยิ่งให้ก็ยิ่งอก”

และดูเหมือนจะเป็นดังที่ท่านพูด เพราะมีหลายครั้งที่ข้าวของทำทำว่าจะหมด แต่แล้วก็มีญาติโยมนำมาถวายใหม่อีก วัดป่ามะม่วงจึงยังไม่เคยเผชิญกับภาวะอดอยากยากแค้นจริง ๆ เลยสักครั้ง เพราะมีผู้ใจบุญนำข้าวสาร กะปิ น้ำปลา ตลอดจน พริก หอม กระเทียม มาบริจาคอยู่เนือง ๆ

คำพูดของท่านที่ว่า “ยิ่งให้ยิ่งอก” จึงกลายเป็นคำขวัญประจำวัดป่ามะม่วงโดยปริยาย อย่างไรก็ตาม ท่านพระครูมักจะเน้นให้ญาติโยมได้สำเหนียกอยู่เสมอว่า การให้ที่ได้บุญกุศลมากที่สุดนั่นคือ การให้ธรรม ดังมีพุทธวจนะรับรองไว้ว่า “สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ – การให้ธรรมย่อมชนะการให้ทั้งปวง”

ที่วัดบ้านแหลม ขณะที่ภิกษุรูปอื่น ๆ กำลังฉันเพลกันอยู่นั้น ท่านพระครูมิได้ฉัน ท่านเพียงแต่พิจารณาอาหารแต่ละอย่าง แล้วตั้งจิตแผ่เมตตาให้ผู้นำมาถวาย เพื่อที่เขาจะได้รับ

ส่วนบุญกุศล ญาติโยมที่ไม่เข้าใจ คิดว่าท่านฉันอาหารด้วยตา คือคิดเอาเองว่า ท่านเพียงแต่ มองอาหารก็ทำให้ท้องอืดได้

โยมผู้ชายคนหนึ่งคลานเข้ามาหาท่าน ประนมมือพูดว่า “นิมนต์หลวงพ่ोजันเกิดครับ สงสัยอาหารจะไม่ถูกปาก หลวงพ่อถึงไม่ยอมฉัน”

ท่านไม่ยอมให้เขาเสียใจ จึงใช้ส้อมจิ้มทองหยอดลูกหนึ่งมาใส่ปาก แล้วก็ทำแบบ นั้นอีกสองครั้ง จึงยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เห็นท่านฉันพอเป็นพิธีแล้ว โยมผู้ชายคนนั้นจึงคลาน ออกไป

ระหว่างรอให้รูปอื่น ๆ ฉันเสร็จ ท่านก็มองออกไปข้างหน้า ห่างออกไปประมาณร้อย เมตรเป็นโรงเรียนการช่างสตรี อาจารย์สาวอายุประมาณไม่เกินสามสิบ กำลังยืนสอน นักเรียนอยู่หน้าชั้น ท่านอยากจะรู้ว่าอาจารย์เขาถ่ายทอดวิชาอะไรให้ลูกศิษย์ จึงกำหนด “เห็นหนอ” ไปฟังด้วย

“นี่แนะนักเรียน วันนี้ครูจะสอน เรื่องเคล็ดลับในการดำเนินชีวิต” อาจารย์ผู้นั้นพูดกับ ลูกศิษย์สาวอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปด

“พวกเธอก็เป็นสาวเป็นนางกันแล้ว ครูจะบอกเคล็ดลับให้ว่า จงอย่าไปมีสามี โบราณ เขาว่า มีลูกกวนตัว มีผัวกวนใจ ถ้าอยู่เป็นสาวหน้าขาวเป็นของใยมะพร้าว จะนั้นพวกเธออย่าได้คิด แต่งงานเป็นอันขาด”

“แหม ดีจัง อาจารย์คนนี้สอนดี สงสัยจะชักชวนลูกศิษย์ไปบวชชีเสียละมัง” ท่านพระ ครุคิด แล้วก็ตั้งใจฟังต่อไป

“พวกเธอครูเป็นตัวอย่าง ครูนี้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ มีบ้านหลังงาม มีรถยนต์ขับโดยไม่ ต้องมีสามี ก็เราหาของเราเองได้ จริ่งใหม่ พวกเธออยากรู้วิธีรวยทางลัดไหมล่ะ” หล่อนถาม ลูกศิษย์

“อยากค่ะ” เสียงนักเรียนหญิงตอบพร้อมกันทั้งห้อง

“เอาละ ครูจะบอกให้ รับรองว่า ถ้าพวกเธอทำอย่างที่ครูทำอยู่ละก็ พวกเธอจะสบาย เป็นอิสระ แล้วก็ยังมีเงินใช้ วิธีง่าย ๆ ก็คือ อยากจะนอนกับใครก็ไปนอน แต่ให้เลือกคนที่ กระเป๋าหนัก ๆ พวกถั่งแตกอย่าได้ไปคบเด็ดขาด เปลืองเนื้อเปลืองตัวเปล่า ๆ เป็นไงดีไหม ชีวิตแบบนี้ดีไหม ได้เงินทีละมาก ๆ แล้วก็ไม่ต้องเหนื่อยด้วย”

“ดีค่ะ” มีคนตอบเพียงสองสามคน แสดงว่านักเรียนในชั้นส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับ ความคิดพิลึกพิลั่นของผู้เป็นอาจารย์

“แล้วถ้าเกิดผู้ชายเขามีเมียแล้ว เราไม่บาปหรือคะที่ไปแย่งเขา” หนึ่งในจำนวนที่ไม่เห็นด้วยถามขึ้น

“เมียเขาก็อยู่ส่วนเมียเขาซี แล้วเราก็ไม่ได้แย่งเขา แค่ออภัยมาใช้ชั่วคราวช่วยยาม เราไม่ได้คิดที่จะเอามาเป็นสามีเราเมื่อไหร่” อาจารย์สาวตอบคำถามลูกศิษย์

“แบบนี้มันก็โสมภณีชัด ๆ แหละคะอาจารย์” นักเรียนผู้หญิงหนึ่งพูดขึ้นอย่างอดรันทนไม่ได้

“นี่พูดให้ดี ๆ นะ สุจิตรา ระวังจะโดนหักคะแนน” อาจารย์ขู่

“แต่หนูว่า สุจิตราเขาพูดถูกนะคะอาจารย์” นักเรียนที่นั่งติดกับคนแรกพูดขึ้น

“อะไร เธอก็เป็นไปอีกคนหนึ่งแล้วหรือจिरามรณห์ แหม ครูไม่นึกเลยว่าจะมีลูกศิษย์โง่ ๆ แบบเธอสองคน” คำพูดของอาจารย์สาวทำให้นักเรียนที่ไม่เห็นด้วยคนอื่น ๆ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เมื่อไม่มีผู้ใดโต้แย้ง อาจารย์สาวจึงพูดต่อไปอีกว่า

“เพื่อน ๆ ครูไม่มีใครแต่งงานสักคน เขาก็ทำแบบที่ครูทำอยู่ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน มักรอกินแต่เงินเดือนมีหวังใส่แห้งตาย ชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่มีรถขับ เงินเดือนครูนะมันซั๊กก็ตั้งค์เขี้ยว” หล่อนดูแคลนอาชีพสุจริต ท่านพระครูอยากตบออกผาง ๆ คิดไม่ทันคาดไม่ถึงว่าจะมาเห็นมาได้ยิน หรือว่าเดี๋ยวนี้ครูบาอาจารย์เขาเปลี่ยนแนวการสอนกันแล้ว ช่างน่าสลดใจเสียเหลือเกิน อยากรู้กันว่า ถ้ารัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการมาได้ยินเข้า ท่านจะทำการใด การที่อาจารย์ผู้นั้นอ้างว่า เพื่อน ๆ ของหล่อนก็ปฏิบัติอย่างเดียวกัน ย่อมแสดงว่าไม่ได้มีหล่อนเพียงคนเดียวที่สอนผิด ๆ แบบนี้ น่าสงสารพวกลูกศิษย์ผู้เป็นอนาคตของชาติที่มีครูบาอาจารย์เป็นมิฉณาทิจิสุตโต่งถึงปานนั้น

ท่านพระครูเล่าเรื่องอาจารย์สาวให้นายสมชายฟังขณะเดินทางกลับวัดป่ามะม่วง

“จริงหรือครับหลวงพ่อ ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้”

“อ้อ นี่เธอว่าฉันพูดเท็จจริงนี่สิ” ท่านย่อนเสียงเรียบ

“เปล่าครับ เปล่า ผมนะเชื่อหลวงพ่อ แต่ไม่อยากจะเชื่อว่าอาจารย์คนนั้นแจะเพี้ยนถึงปานนั้น น่าเป็นห่วงประเทศชาตินะครับ คนสมัยนี้จิตใจต่ำลงไปทุกวัน เห็นแก่ความสุขสบายทางกาย จนลืมนึกถึงความถูกต้องดีงาม วันนี้ไม่รู้เป็นวันอะไรครับหลวงพ่อ เราถึงได้เจอแต่เรื่องไม่ดีไม่งามมาสองเรื่องแล้ว”

“วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย เห็นอีกฝ่ายหนึ่งไม่ต่อกลอน จึงพูดต่อไปว่า

“ประเดี๋ยวเธอแหวะอ่างทองด้วย ฉันจะไปเยี่ยมโยมบั้นเขาหน่อย จำทางไปบ้านโยมบั้น
ได้รีเปล่า”

“จำได้ครับ นิมนต์หลวงพ่อกับคุณเถิดครับ ถึงแล้วผมจะเรียนให้ทราบ” เมื่อนาย
สมชายพูดเช่นนั้น ท่านพระครูจึงนั่งหลับตา ซึ่งนายสมชายคิดว่าท่านคงหลับ หากความจริง
แล้วท่านไม่ได้หลับ ท่านกำหนดจิตแผ่เมตตาให้กับบรรดาสัมภเวสีไปตลอดทาง

ผู้ที่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุรถชนกัน มักจะไปเกิดเป็นพวกสัมภเวสี ซึ่งแปลว่าพวก
แสวงหาภพ คือยังไม่เกิดเป็นที่ตามกรรมที่ตนกระทำไว้ เพราะขณะที่ตายนั้น จิตเป็นกลาง ๆ
ไม่เป็นกุศลและไม่เป็นอกุศล หากตายขณะที่จิตเป็นกุศล ก็จะไปเกิดในสุคติภูมิ แต่ถ้าจิตเป็น
อกุศล ก็จะไปเกิดในทุคติภูมิ มีนรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน เป็นต้น ส่วนพวกที่ตายในขณะที่
จิตเป็นกลาง ๆ จะไปเกิดเป็นสัมภเวสี เมื่อใดที่สัมภเวสีเหล่านี้ระลึกถึงกรรมที่ตนกระทำไว้ ก็
จะไปเกิดในภพภูมิที่เหมาะสมกับกรรมนั้น

ท่านพระครูจึงแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีมาตลอดทาง กระทั่งถึงทางแยกเข้าสู่จังหวัด
อ่างทอง มีอุบัติเหตุรถชนกันข้างหน้า ทำให้รถติดยาวเป็นพืด นายสมชายหันมามองท่าน
พระครู เหมือนจะปรารภว่าได้เกิดอะไรขึ้น เห็นท่านนั่งหลับจึงไม่กล้าถาม แต่ท่านก็พูดขึ้น
เหมือนรู้ใจเขาว่า

“รถชนกันข้างหน้า มีตายสามศพ ถ้าเธอไม่เชื่อจะลองเดินไปดูก็ได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจ
กำลังพลิกศพ”

“แถวนี้คนตายบ่อยนะครับ เห็นเขาว่ามีผีตายโหงสิงอยู่” นายสมชายพูดพลางหยุดรถ
ตามคันหน้า เขาไม่จำเป็นต้องลงไปดู เพราะรู้ว่าสิ่งที่ท่านพระครูพูดนั้นจริงโดยไม่ต้องพิสูจน์

“ไม่ใช่ผีตายโหงหรือกสมชาย ผีตายทั้งกลมนะ” ท่านพระครูบอกหลังจากใช้ “เห็น
หนอ” ตรวจสอบแล้ว

“ทำไมเขามาอาละวาดแถวนี้ล่ะครับหลวงพ่อกับ”

“เพราะแรงอาฆาตนั้นแหละ คือ ผู้หญิงคนนี้เขาปวดท้องจะออกลูก หมอตำแยเขาทำ
คลอด เด็กก็ไม่ยอมออกสักทีจนเขาหมดปัญญา ก็เลยพากันหามาจากหมู่บ้านจะพาไปส่ง
โรงพยาบาลในเมือง พอถึงปากทางโบกรถคันไหน ๆ ก็ไม่มีใครหยุดรับ รถประจำทางก็ไม่มี
เพราะมีดแล้ว เขาก็ทุบศีรษะจนกระทั่งขาดใจตาย เลยอาฆาตแค้นคนที่ขับรถผ่านไปมา
จึงแกล้งให้เกิดอุบัติเหตุ นี่ก็ร่วมร้อยศพแล้วมัง” ท่านเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกเดือน
มาแล้ว

“แล้วบาปไหมครับหลวงพ่อกับ เขาทำอย่างนั้นบาปไหม” นายสมชายถามอย่างอยากรู้

“บาปชั ทำไม่จะไม่บาปเล่า”

“ผีก็ทำบาปได้ใช่ไหมครับหลวงพ่”

“ทำได้ ไม่ว่าผีว่าคน หรือแม้กระทั่งเทวดา ถ้าทำบาปก็ได้บาป อย่างวิญญาณผู้หญิง คนนี้เกี่ยวข้องกับกรรมทำเชษฐกับคนไร้รถใช้ถนน เท่ากับเป็นการสะสมบาปไว้”

“แล้วทำไมไม่ตกรอกเล่าครับหลวงพ่ ทำไมยมบาลไม่มาเอาตัวไปลงโทษ ปล่อยให้ รังควานคนอื่นเขาอยู่ได้”

“มันก็พูดยากนะสมชาย ความอาฆาตพยาบาทนั้นหากมีพลังมาก มันก็ สามารถฝืนแรงกรรมได้เหมือนกัน แต่ไม่ได้หมายความว่า จะฝืนได้ตลอดไป เพราะใน ที่สุดก็ต้องชดใช้กรรมที่ตัวเองทำเอาไว้”

“หมายความว่า ในที่สุดวิญญาณของผีตายทั้งกลมนี้ก็ต้องไปรับโทษทัณฑ์ในเมือง นรกใช่ไหมครับ”

“ต้องเป็นอย่างนั้น”

“แล้วอีกนานไหมครับ กว่าเขาจะได้รับโทษ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับแรงบุญแรงบาปที่เขาทำมา ถ้าแรงบุญมีมาก อีกไม่นานเขาก็จะสำนึก ได้ว่า สิ่งที่ทำอยู่นั้นมันเป็นบาป ก็จะเลิกเสีย แต่ถ้าแรงบาปมีมาก เขาก็จะสะสมบาปต่อไป จนกระทั่งกฎแห่งกรรมมันทำหน้าที่ของมัน”

“แล้วหลวงพ่จะช่วยเขาได้บ้างไหมครับ ผมหมายถึงหลวงพ่อน่าจะให้เขารู้บาป บุญคุณโทษโดยเร็ว จะได้เลิกก่อกรรมทำเข็ญ” คนพูดพูดจากจิตใจที่เปี่ยมด้วยเมตตา

ฉันก็ว่าจะลองดูเหมือนกัน แต่ก็ไม่หวังว่าเขาจะเชื่อฟังที่ฉันพูดหรอกนะ ถ้าตอหนี ชีวิตอยู่ เขาเป็นมัจฉาที่ฉิ ตายแล้วก็ยังคงเป็นมัจฉาที่ฉิอยู่อย่างนั้น ถ้าเปลี่ยนได้ คน ที่มาเกิดก็คงเป็นคนดีกันหมดแล้ว จริงไหม เพราะคน ๆ หนึ่งต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้กี่ ครั้งต่อกี่ครั้ง”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่ลองพูดกับเขาซีครับ เผื่อเขาจะเชื่อฟังหลวงพ่ คนที่ใช้เส้นทาง นี้จะได้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ” นายสมชายแนะนำนี้กสงสารทั้งคนตายและคนเป็น

“ก็ได้ ฉันจะลองดู” แล้วท่านจึงนั่งตัวตรง หลับตา สรรวมจิตเพื่อเจรจากับวิญญาณ อาฆาตของหญิงนั้น

“โยม อาตมาขอคุยด้วยสักหน่อยเป็นไร” ท่านพูดกับหญิงตายทั้งกลมซึ่งมาปรากฏใน นิमित วิญญาณนั้นลอยมาหยุดเบื้องหน้าท่าน ยกมือขึ้นประนมแล้วทักว่า

“ท่านพระครูเจริญไช้ใหม่จะ หลวงพ่ออยู่วัดป่ามะม่วงไช้ใหม่”

“โยมรู้จักอาตมาด้วยหรือ” ถามอย่างแปลกใจ

“รู้ชี้จะ ฉันเคยไปทำบุญที่วัดป่ามะม่วงสามสี่ครั้ง หลวงพ่อยังชวนฉันมาเข้ากรรมฐาน พอตีฉันตั้งท้องลูกคนแรกเสียก่อน เลยไม่ได้ไป คิดว่าคลอดลูกแล้วพอลูกโตก็จะหาโอกาสไปให้ได้ ก็พอดีมาตายเสียก่อน ตายทั้งกลมเสียด้วย” หล่อนร้องไห้กระซิก ๆ แล้วจึงพูดต่ออีกว่า “คนมันใจร้าย มันไม่ยอมหยุดรถรับฉันไปโรงพยาบาล ฉันต้องนอนเจ็บปวดกระทั่งขาดใจตายด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส”

“โยมก็เลยทำการแก้แค้นไช้ใหม่ สามศพข้างหน้านั้นก็ฝีมือโยมไช้ใหม่” ท่านพระครูพูดด้วยเสียงต่ำหึ

“ก็ฉันแค้น” หล่อนพูดเสียงอ่อย

“แล้วทำอย่างนั้นมันหายแค้นหรือเปล่า คนที่โยมทำเขาตายนั้น เขาไปสร้างความแค้นให้โยมหรือเปล่า มันคนละคนกันไช้ใหม่ หรือว่า โยมจำได้ว่าคนที่ไม่ให้โยมขึ้นรถนะเป็นใคร”

“จำไม่ได้จะ”

“ก็ในเมื่อจำไม่ได้ แล้วโยมเที่ยวไปทำร้ายเขาอย่างนั้นมันก็ไม่ถูกต้อง รู้ไหมว่าโยมกำลังสร้างเวรสร้างกรรม แล้วตัวโยมเองนั้นแหละจะต้องมารับเวรรับกรรมในภายหลัง หยุดเสียเถิด อาตมาขอบิณฑบาต นะโยมนะ” ท่านขอร้องขณะเดียวกันก็แผ่เมตตาให้หล่อนด้วย

เมื่อได้รับกระแสเมตตาที่ท่านแผ่มาให้ วิญญาณอาฆาตดวงนั้นก็นำนึกในบาปบุญคุณโทษ หล่อนกราบท่านพระครูแล้วพูดว่า

“ฉันหยุดแล้วจะหลวงพ่อ หยุดแล้ว นับแต่วันนี้ต่อไป ฉันจะเลิกก่อกรรมทำเข็ญ แต่คนอื่น ๆ เขาจะคิดยังไงฉันไม่รู้จะเพราะบางคนเขาก็เชื่อฟังฉัน แต่บางคนก็ดื้อรั้น” หล่อนหมายถึงดวงวิญญาณอื่น ๆ ที่ตายเพราะอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากความอาฆาตของหล่อน

“เดี๋ยวอาตมาจะแผ่เมตตาไปให้พวกเขา แล้วโยมค่อยไปบอกก็แล้วกัน จากนั้นก็ให้โยมไปเข้าฝันพวกชาวบ้านให้จัดการทำบุญปัดรังควาญกันที่ถนนนี้แหละ ชวนพรรคพวกไปด้วยนะ บอกหลาย ๆ เสียงเขาจะได้เชื่อ” ท่านแนะนำ

“หลวงพ่อ แล้วฉันจะตกรกใหม่จะ ฉันรู้ว่าฉันจะต้องตกรกอย่างแน่นอน หลวงพ่อช่วยฉันด้วย” หล่อนอ้อนวอน รู้สึกกลัวภัยอันเกิดจากบาปกรรมที่ตนสร้างด้วยแรงโทสะ

“อาตมาคงช่วยได้ไม่มากนักหรอก โยมจะต้องก้มหน้ารับกรรมที่โยมก่อ ที่โยมกลับใจ
ได้นี้ก็เป็นผลดีกับตัวโยมมากแล้ว เพราะจะได้ไม่ต้องไปตกนรกนาน อาตมาเห็นจะต้องลา
ละ” ท่านกำหนดลืมนตา

เป็นเวลาเดียวกับที่ตำรวจทางหลวงจัดการนำศพและซากรถที่ขวางทางอยู่ออกได้ รถ
จึงวิ่งได้ตามปกติ

“สำเร็จไหมครับหลวงพ่อ” นายสมชายถามขณะเคลื่อนรถตามคันหน้าไปอย่างช้า ๆ

“โชคดีที่เขารู้จักฉัน เลยพูดกันง่ายหน่อย ก็ต้องนับว่าเป็นบุญของเขา ขึ้นดื่อดึงก็ต้อง
ก่อกรรมทำเข็ญไปอีกนาน”

“แล้วหลวงพ่อรู้จักเขาไหมครับ”

“ไม่รู้จัก เขาบอกเขาเคยไปทำบุญที่วัดป่ามะม่วง ก็คนไปทำบุญมีเป็นร้อยเป็นพัน ฉัน
จะจำยังงใจไหว ขึ้นจำได้หมดก็เป็นผู้วิเศษเท่านั้น”

“แต่ใคร ๆ เขาก็คิดกันทั้งนั้นว่า หลวงพ่อเป็นผู้วิเศษ ไม่งั้นจะพูดกับผีได้หรือ” นาย
สมชายไม่ยอมแพ้

“รีบ ๆ ไปเถอะไป จะได้ถึงบ้านโยมบ้านเร็ว ๆ” ท่านพูดตัดบท ครั้นที่จะอธิบายให้
นายสมชายหรือใครต่อใครฟังว่า ท่านมิใช่ผู้วิเศษ ท่านเป็นเพียงผู้ต้องการละกิเลส แล้วก็ละ
ได้เกือบจะหมดสิ้นแล้ว....

มีต่อ.....๒๗